

Arrest

nr. 176 277 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEGEEST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 15 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 5 februari 2013 in Zweden asiel had aangevraagd en op 31 juli 2013 in Italië.

Op 12 november 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zweeds overheden die op 19 november 2015 laten weten niet in te stemmen met het verzoek om terugname omdat de Italiaanse autoriteiten op 24 april 2013 hadden ingestemd met hun verzoek om terugname en de verzoeker op 25 juli 2013 aan Italië werd overgedragen.

Vervolgens wordt op 26 november 2015 een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 21 december 2015 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit* agreement vast, in toepassing van artikel 25, § 2, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Hazara-afkomst verklaart te zijn, vroeg op 16.09.2015 asiel in België. Hij legde geen documenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 19.09.2015 en verklaarde dat hij sinds zijn derde levensjaar in Iran verbleef en dat land ergens in 2012 verliet. Hij reisde naar Turkije, vanwaar hij na een verblijf van vijf dagen verder reisde naar Griekenland. Na een verblijf van drieënhalve maand in Griekenland vervolgde hij zijn weg naar Italië. De betrokkene voegde toe dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië, asiel vroeg hij er naar eigen zeggen niet. Na twee jaar te hebben verbleven in Bari en Catanzaro trok hij via Frankrijk per trein naar België, waar hij naar eigen zeggen op 15.09.2015 aankwam.

Onderzoek van de vingerafdrukken toonde op 07.11.2015 aan dat de betrokkene op 05.02.2013 asiel vroeg in Zweden en op 31.07.2013 in Italië.

De Zweedse instanties deelden op 19.11.2015 mee dat Italië op 24.04.2013 met toepassing van artikel 10(1) van Verordening 343/2003 instemde met een Zweeds verzoek voor overname en dat de betrokkene op 25.07.2013 aan de Italiaanse instanties werd overgedragen.

Op 13.11.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen omdat hij een in België verblijvend familielid (neef) heeft. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan de Italiaanse instanties omdat hij naar eigen zeggen probeerde asiel te vragen in Italië, maar dat dat werd geweigerd. Verder kreeg hij naar eigen zeggen geen opvang.

De betrokkene werd bijkomend gehoord op 26.11.2015 en beaamde dat hij door de Zweedse instanties aan Italië werd overgedragen. Vervolgens werden op 31.07.2015 zijn vingerafdrukken genomen. De betrokkene ontkende echter dat hij in Zweden en Italië asiel vroeg. Hij voegde dat hij na de registratie van zijn vingerafdrukken mocht beschikken en op straat is gaan leven. Hij verbleef naar eigen zeggen bijna twee jaar bij een kennis in de plaats Badolato. De betrokkene stelde dat hij doordat hij op straat diende te leven en geen opvang kreeg tuberculose kreeg. Hij kreeg naar eigen zeggen bijstand van een Pakistaanse arts, maar niet van de Italiaanse instanties.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bewering dat hij geen asiel vroeg in Italië wijzen we er op dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat de betrokkene op 31.07.2013, enkele dagen na zijn overdracht vanuit Zweden, wel degelijk een asielaanvraag indiende in het Noord-Italiaanse Varese.

Betreffende de bewering dat hij op straat diende te leven ene geen opvang en bijstand kreeg van de Italiaanse instanties benadrukken we dat de betrokkene geen enkel aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Verder valt de bewering dat hij op straat diende te leven niet te rijmen met de bewering tijdens het bijkomende verhoor dd. 26.11.2016 dat hij bijna twee jaar verbleef bij een kennis in Badolato, een gemeente in de provincie Catanzaro. Op grond van zijn verklaringen zijn we van oordeel dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat de Italiaanse instanties hem wetens en willens opvang en bijstand onthielden. We denken te kunnen besluiten dat de betrokkene zich na het indienen van een asielaanvraag op 31.07.2013 vanuit het Noord-Italiaanse Varese naar zijn kennis in het Zuid-Italiaanse Badolato trok en zich op deze wijze onttrok aan de asielprocedure. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat de betrokkene niet de aan zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg.

Betreffende het in België verblijvende familielid -een neef, die volgens de betrokkene de Belgische nationaliteit heeft- merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. In het geval van de betrokkene betreft het geen kind, broer of zus of ouder, maar een neef wat betekent dat artikel 16(1) niet van toepassing is.

We merken op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval

was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E. v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1990 geboren ongehuwde man. De betrokkene maakte tijdens het verhoor dd. 19.09.2015 gewag van een gezondheidsprobleem. Tijdens een bijkomend verhoor dd. 26.11.2015 stelde hij tuberculoseklacht te zijn, medicijnen te nemen en een "puffer" te moeten gebruiken voor zijn ademhaling. Betreffende zijn bewering dat hij lijdt aan tuberculose wensen we te benadrukken dat dit tot heden niet werd geattesteerd. We merken verder op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing gewoon opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie. Het rapport meldt dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake.

Indien zou worden geopperd dat de grote toestroom van immigranten de Italiaanse opvangfaciliteiten onder druk zet wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR- netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen en verzoeker zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoeker wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd.

Toelichting

Er moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM (EHRM, 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, arrest, nr. 20113/07, §75; EHRM, 26 april 2005, *Muslim v.. Turkey*, arrest, nr. 53566/99, §66.).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM, 4 december 2008, *Y v. Russia*, supra, §81; EHRM, 20 maart 1991, *Cruz Varas and others v. Sweden*, arrest, nr. 15576/89, §§75-76; EHRM, 30 oktober 1991, *Vilvarajah and others v. the United Kingdom*, supra, §107). De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, supra, §§293 en 388; zie ook: RvV, 23 mei 2012, nr. 81 545).

Zoals dat blijkt uit hetgeen voorafgaat, moet de verwerende partij, wanneer zij, zoals in casu overgaat tot een onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De opvang van asielzoeker in Italië is ontoereikend en slecht en staat op gespannen voet met de artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De levensomstandigheden in Italië zijn erbarmelijk voor asielzoekers dit mede door de aanhoudende toestroom van asielzoeker in het land waarvoor niet genoeg opvangplaatsen zijn. De opvang van asielzoekers is immers uiterst onzeker voor Dublin terugkeerders in Italië en de omstandigheden zijn problematisch (https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2011/07/Italyreport_en_web_ENDVERSION.pdf).

Bovendien maakt de DVZ zelf op pagina 3 reeds melding van deze problematiek in haar beslissing. “De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens bijkomende opvangcapaciteit opgericht. De opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen. Het bovenvermeld AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie. Het rapport meldt dat “Dublin terugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en maakt geen gewag van problemen ter zake.”

Zoals in de beslissing te lezen valt is momenteel geen bijkomende opvangcapaciteit opgericht en wordt er eveneens geen stuk bijgebracht waaruit blijkt dat er middelen ter beschikking worden gesteld om deze bijkomende opvang te creëren. De DVZ gaat er van uit dat er bijkomende opvang zal komen maar kan hiervan onmogelijk zeker zijn.

Recente bronnen, waaronder UNHCR, geven echter aan dat de vluchtelingenstroom in Italië inmiddels enorm is toegenomen sinds het begin van dit jaar en dat de toestroom nog zal toenemen. Er wordt reeds gewaarschuwd voor een recordjaar voor wat betreft de aankomst van migranten in Italië. De reden hiertoe is de sluiting van de Balkan-route waardoor Syriërs opnieuw proberen om via Italië naar Europa te reizen aangezien de gesloten Balkan-grenzen de massale immigratiestroom vanuit Turkije en Griekenland naar Noord-Europa verhinderen (stuk 9, 10 en 11).

Recent onderzoek maakt ook duidelijk dat het aantal asielzoekers dat zich aanmeldt in Griekeland daalt terwijl in Italië er reeds een stijging is van maar liefst 80% in vergelijking met de aantallen in 2015. Het aantal aankomsten in Italië in maart 2016 is een viervoud van het aantal in maart 2015 (stuk 11). Het is duidelijk dat deze enorme toevloed voor problemen zal zorgen met betrekking tot de dienstverlening, de levensomstandigheden en het aantal opvangplaatsen in Italië.

Zoals gekend kende Italië reeds in de voorgaande jaren problemen met betrekking tot de hoeveelheid asielzoekers. De voorspelling is dat die hoeveelheid aan asielzoeker nog zal toenemen. De omstandigheden zullen verslechteren en het aantal opvangplaatsen zal allesbehalve toereikend zijn gelet op het plaats tekort dat nu reeds bestaat.

Met voornoemde problemen werd echter geen rekening gehouden bij de beslissing om verzoeker naar Italië te sturen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

In de beslissing zelf wordt reeds ingespeeld op het argument van verzoeker dat de grote toestroom van immigranten de Italiaanse opvangfaciliteiten onder druk zal zetten. Verweerder haalt in de beslissing aan dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die losstaan van de specifieke voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA).

Het AIDA-Rapport schrijft het volgende over de CAS opvangcentra:

“Conditions in CAS

With regard to the emergency reception facilities established on the basis of the increased number of arrivals by sea, there is no information available on reception conditions in such centres at this stage, as there is no monitoring system or public reports describing conditions.”

Een recent, Italiaans, verslag maakt echter de volgende opmerkingen over deze tijdelijke CAS opvangplaatsen:

Vaak zijn de CAS gevestigd in oude restaurants en hotels en zijn zij in handen van personen die niet voorbereid zijn en geen specifieke opleiding hebben gehad om deze asielzoekers op te vangen. De omstandigheden zijn mensonwaardig, ook hier is er overbevolking en is er weinig hygiëne, weinig sanitaire voorzieningen en slecht eten. Bovendien worden deze opvangplaatsen niet gemonitord zoals het zou horen en zijn deze faciliteiten niet aangepast om asielzoekers op te vangen (<http://www.lasciatecienrare.it/j25/italia/news-italia/193-scaricabile-il-rapporto-di-lasciatecienrare-accogliere-la-vera-emergenza>).

Hoewel het AIDA-rapport van december 2015 zich niet uitspreekt over de omstandigheden in de CAS opvangplaatsen wegens een gebrek aan informatie over deze omstandigheden maakt een recent verslag van februari 2016 duidelijk dat de opvang alles behalve is wat het zou moeten zijn. De opvangplaatsen zijn niet aangepast en de omstandigheden zijn mensonwaardig.

Verweerder is er zich van bewust dat verzoeker indien hij al een opvangplaats zou krijgen hij in een CAS zal terechtkomen gelet op de toestroom van immigranten in Italië die de laatste maanden plaatsvindt en nog zal plaatsvinden de komende maanden. Indien verweerder de omstandigheden waarin verzoeker zou terechtkomen zorgvuldig zou hebben onderzocht dan weet verweerder dat verzoeker in mensonwaardige omstandigheden terecht zal komen.

De verwerende partij kwam de conclusie dat de bronnen “inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie en kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten inzake opvang en behandeling maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden”.

In de bestreden beslissing spreekt verweerder ervan dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra en dat de totale capaciteit van alle opvangplaatsen 98.314 plaatsen is. Dit is echter slechts een fractie van het aantal vluchtelingen dat aankomt in Italië. Recente cijfers tonen immers aan dat er in 2015 maar liefst 153.840 vluchtelingen via de zee Italië binnenkwamen en dat het aantal vluchtelingen in de eerste maanden van 2016 beduidend hoger is dan dezelfde periode in 2015 wat erop wijst dat 2016 problematischer zal zijn (stuk 12).

Op geen enkel ogenblik werd een onderzoek gevoerd naar de vraag of de geschetste inspanning in de huidige omstandigheden volstaan om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden. Een verwijzing naar de intenties van de Italiaanse overheden en de Europese steun die zij daarbij zouden krijgen doet immers geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het rigoureuze onderzoek dat zij moet voeren ex artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is dan ook aangetoond. Bovendien was verweerder zelf reeds op de hoogte van de

problematische situatie in Italië wat duidelijk wordt door haar motivering in de beslissing zelf waar zij reeds inspeelt, doch niet slaagt in het weerleggen, op de argumenten van verzoeker.

Verweerder schendt aldus artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker werd bovendien reeds een eerste keer in het kader van een Dublin procedure uitgeleverd aan Italië en weet dus perfect wat de omstandigheden zijn waarin asielzoekers terechtkomen.

Verzoeker maakte per boot de oversteek van Griekenland naar Italië. Het is bij de binnenkomst van Italië dat van verzoeker vingerafdrukken werden afgenomen, waar verzoeker aanvankelijk weigerachtig tegenover stond. Door de Italiaanse instanties werd aan verzoeker echter meegedeeld dat deze afname van vingerafdrukken los stond van enige asielaanvraag, verzoeker werd dan ook gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

Het is na afname van deze vingerafdrukken en na een tweetal nachten dat verzoeker zijn reisweg verder zet naar Zweden waar hij op 05.02.2013 een asielaanvraag doet.

Zweden beslist echter een verzoek tot overname te richten aan de Italiaanse instanties. Verzoeker werd vervolgens op 25.07.2013 overgedragen aan Italië, meer bepaald de stad Milaan.

Eens in Milaan aangekomen blijkt er echter geen opvang te zijn voor verzoeker en blijkt er geen enkele dienst te beschikking te staan waar verzoeker terecht kan. Verzoeker slaapt vervolgens 10 dagen op straat rond het vliegveld.

Verzoeker is uiteindelijk naar een opvangkamp gegaan aangezien er geen andere oplossing bleek te zijn. Het kamp waar verzoeker aan kwam bleek echter over vol te zitten waardoor verzoeker geen plaats meer had. Verzoeker vroeg welke alternatieven er waren, wat hij kon doen, waar hij terecht kon, doch niemand kon of wou verzoeker helpen.

Het enige wat hem werd meegedeeld was dat indien hij 18 maanden in Italië zou verblijven en zich rustig zou houden en geen asiel zou aanvragen dat dan de vingerafdrukken die destijds werden genomen konden verdwijnen.

Verzoeker heeft daarna de beslissing genomen om voor de nodige tijd (18 maanden) in te trekken bij een kennis in Badolato, een gemeente in de provincie Catanzaro.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat verzoeker betreffende zijn bewering dat hij op straat diende te leven en geen opvang en bijstand kreeg van de Italiaanse instanties geen bewijs aanbrengt.

Ten eerste wenst verzoeker te benadrukken dat hij formeel is in zijn verklaring doch dat het zeer moeilijk, praktisch onmogelijk is om van deze concrete feiten het bewijs te leveren.

Zoals te lezen in het meest recente AIDA-rapport pg 63-64 is er een gebrek aan beschikbare plaatsen voor teruggezonden asielzoekers in het kader van een Dublin procedure. Asielzoekers zijn bijgevolg vaak op hun eigen aangewezen aangezien de opvang te wensen over laat.

Bij terugkeer zal verzoeker enkele dagen in de luchthaven verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>).

De opvang van asielzoekers in Italië is extreem complex. Het systeem bestaat uit verschillende soorten faciliteiten en is totaal niet transparant waardoor het zeer onduidelijk is in welke soort van opvang verzoeker uiteindelijk terecht zal komen.

In oktober 2015 werden de situatie van inadequate en slechte opvangomstandigheden voor asielzoekers nogmaals bevestigd (<http://www.ecre.org/component/content/article/70-weekly-bulletin-articles/1243-italy-must-improve-reception-and-protection-for-asylum-seekers-particularly-for-children.html>).

Bovendien wordt gesteld dat asielzoekers moeilijke toegang krijgen tot informatie over de procedure en slecht worden geïnformeerd (in het bijzonder wat Dublin procedures betreft). Er wordt eveneens aangekaart dat er een gebrek aan opvangplaatsen is en dat er in ieder geval een lange duurtermijn is vooraleer er een opvangplaats wordt toegekend. Vaak hebben asielzoekers geen opvangplaats en indien er een opvangplaats is, betreft het gebrekkige opvang in een overbevolkte opvangplaats (zie AIDA-rapport van december 2015 pagina 40 e.v., 69 en 70). Bovendien hebben asielzoekers een gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt en is de medische bijstand voor asielzoekers inadequaat.

Ook in december 2015 werd over de situatie in Italië bericht waarbij wordt gesteld dat het hoofdprobleem voor Dublin-terugkeerders net zoals voor alle asielzoekers de opvangomstandigheden zijn en dat er bij dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de dublinterugkeerder zal belanden.

Op pg. 63 en 64 van het AIDA-rapport wordt aangegeven dat Dublinterugkeerders, als zij nog geen opvang hebben genoten toen ze eerder in Italië waren (zoals in casu de verzoekende partij), in de CARA of SPRAR opvangcentra binnen mogen. Er wordt aangegeven dat de beschikbare plaatsen beperkt zijn, waardoor de wachttijd te lang is, maar dat de laatste jaren tijdelijke opvangstructuren zijn opgezet voor Dublinterugkeerders, die door het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) gefinancierd worden.

Die tijdelijke opvangstructuren worden echter steeds vaker aangewend. De meerderheid van de asielzoekers komt hier echter terecht gelet op de overbevolking. Recente bronnen geven aan dat er reeds een 3000 van deze tijdelijke opvangstructuren zijn terwijl er maar 500 normale opvangplaatsen zouden zijn. Bovendien zijn deze tijdelijk opvangplaatsen gevestigd in oude restaurants en hotels en zijn zij in handen van personen die niet voorbereid zijn en geen specifieke opleiding hebben gehad om deze asielzoekers op te vangen. De omstandigheden zijn menonwaardig, ook hier is er overbevolking en is er weinig hygiëne, weinig sanitaire voorzieningen en slecht eten. Bovendien worden deze opvangplaatsen niet gemonitord zoals het zou horen en zijn deze faciliteiten niet aangepast om asielzoekers op te vangen (<http://www.lasciatecienrare.it/j25/italia/news-italia/193-scaricabile-il-rapporto-di-lasciatecienrare-accogliere-la-vera-emergenza>).

*

Verzoeker is hulpbehoevend en lijdt aan ademhalingsproblemen, wellicht gaat het om TBC. Verzoeker consulteerde reeds een dokter doch werd doorverwezen naar een specialist in het ziekenhuis (stuk 13). Verzoeker zou normaal gezien een controle ondergaan op 30.03.2016 maar heeft deze afspraak moeten afzeggen wegens de beslissing 26quater waardoor hij niet langer financieel ondersteund wordt.

Momenteel neem verzoeker verschillende medicaties in tegen de ademhalingsproblemen doch verzoeker wenst echter de oorzaak van deze pijn te kennen en hoopt op een oplossing.

Verzoeker maakt zich ernstig zorgen over de medische begeleiding die hij al dan niet zal krijgen in Italië.

Gezondheidszorg en toegang is immers moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en de onvoldoende informatie.

Niet alleen de opvang voor asielzoekers is problematisch in Italië maar ook het gezondheidszorgsysteem laat te wensen over. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven asielzoekers leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>).

Het AIDA-rapport van December 2015 bevestigt op pagina 84 dat de taalbarrière een struikelblok is voor asielzoekers en dat de problemen nog worden verergerd door de slechte omstandigheden in de opvangcentra waar asielzoekers terecht komen:

“One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient. Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These

problems are worsening because of the severe conditions of the accommodation centres and of the informal accommodation in the metropolitan areas."

De slechte omstandigheden waarin verzoeker terecht zal komen brengt zijn gezondheid in gevaar en maakt een schending uit van artikel 3 EVRM. Het is bovendien te wijten aan de barre omstandigheden in Italië dat verzoeker ademhalingsproblemen heeft gekregen. Deze ademhalingsproblemen zullen bijgevolg alleen maar verergeren indien hij dient terug te keren.

Ten slotte is het voor verzoeker onmogelijk om werk te vinden mede gelet op de economische crisis en de hoge werkloosheidsgraad in Italië.

Indien asielzoekers al aan een job geraken dan is het op de zwarte markt waar zij aan een honger loon dienen te werken en worden uitgebuit.

De omstandigheden waarin zij terecht komen laten niet toe om een menswaardig leven op te bouwen, het loon is onvoldoende om iets te huren en belanden onvermijdelijk op de staat waarbij zij voortdurend slaapplekken en voedsel dienen te zoeken waardoor zij geen tijd hebben om naar werk te zoeken. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>).

Verzoeker zal aldus in deze situatie belanden hoewel hij wel degelijk van goede wil is en leergierig is, in België volgde hij immers reeds een cursus Nederlands en houtbewerking met het oog op het vinden van een job hier in België.

Gelet op de overbevolking van de opvangcentra komen de schaarse plaatsen die vrijkomen vooral toe aan vrouwen en kinderen terwijl alleenstaande mannen ofwel geen opvang krijgen ofwel in opvangplaatsen komen met rampzalige voorzieningen. Alleenstaande mannen zijn aldus een vogel voor de kat en worden vaak dakloos of belanden in kraakpanden (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>..")

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- Artikel 3 EVRM;*

Verzoekende partij meent dat de opvang van asielzoekers in Italië ontoereikend is en op gespannen voet staat met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar een website www.proasyl.de waaruit zou moeten blijken dat er zich ernstige tekortkomingen voordoen aan de opvangkwaliteit van asielzoekers. Verzoekende partij meent tevens dat er door Italië nog geen bijkomende opvangcentra werden gerealiseerd, zodat de opvang uiterst onzeker zou zijn.

Daarnaast verwijst de verzoekende partij naar de vluchtelingenstroom waarmee Italië te kampen heeft.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
"(...)"*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en

onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens - met voldoende verwijzing naar verschillende rapporten de situatie – dat er voldoende onderzoek werd gevoerd, en er een correct besluit werd genomen.

Zie in dezelfde zin:

“De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele internationale rapporten in haar verzoekschrift in se de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt daar verwerende partij zich duidelijk bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië eraan toevoegende dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat uit rapporten blijkt dat de Dublin-III-overgedragen ... waaronder verzoekende partij ressorteert — voorwerp uitmaken van het Europees Fonds voor Vluchtelingen. Dit Fonds betreft een creëren van opvangcapaciteit specifiek gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen. Verzoekende partij bevestigt dit in haar citaat uit het AIDA-rapport in haar verzoekschrift waarin het volgende wordt gesteld: teciurende de laatste jaren weiden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra weiden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds. De opmerking van verzoekende partij dat het aantal overgedragen in 2012 3.893 bedroeg en de capaciteit van voormelde opvang slechts 443 doet geen afbreuk aan de door verzoekende partij zelf geciteerde tekst daar deze duidelijk voorziet in een doorschuifstelsel. Verzoekende partij toont niet aan dat voor wat haar persoonlijk betreft zij door de Italiaanse autoriteiten niet correct zou worden opgevangen..

2.5.2.3. Prima rade toont de verzoekende partij geen schending aan artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Europees Handvest en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aan te voeren.” (R.v.V. nr. 149 184 van 6 juli 2015).

De verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met (negatieve) internationale rapporten en de door haar afgelegde verklaringen.

De verzoekende partij laat evenwel na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië doch zij weerlegt hiermee de terechte motieven van de bestreden beslissing geenszins.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

In de bestreden beslissing werd evenwel uitdrukkelijk gewezen op de verklaringen van verzoekende partij zelf:

“Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. ”

Voormelde uitspraken van verzoekende partij wijzen geenszins op een risico op omstandigheden zoals voorzien door artikel 3 EVRM. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is terecht van oordeel dat *“De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”*

Verzoekende partij, die in het verleden geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en nu zal worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening, maakt geenszins aannemelijk dat zij in Italië geen gepaste opvang zou genieten. Op geen enkele manier weerlegt verzoekende partij de terechte motieven dienaangaande. Terwijl er ook geenszins een schriftelijke garantie diende te worden gevraagd.

Zie ook:

“Zonder enigszins te stellen dat het begrip kwetsbaarheid moet worden verengd tot het hebben van kinderen, merkt de Raad op dat de raadsman, ter zitting gevraagd naar eventuele andere elementen van kwetsbaarheid van verzoeker, enkel het feit aanstipte dat het om een asielzoeker gaat. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat hij in Italië niet mag werken, geen Italiaans kent en geen familie heeft, stelt de Raad vast dat dit evenzeer voor België geldt. Het indienen van een verzoek tot internationale bescherming geeft verzoeker in België evenmin de mogelijkheid tot werken, verzoeker haalt niet aan een van de landstalen te kennen, noch hier familie of kennissen te hebben

De Raad stelt vast dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Zo verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid naar rapporten die aannemelijk maken dat ook Dublin-terugkeerders die nooit eerder een asielaanvraag in Italië indienden, een asielaanvraag kunnen indienen en dezelfde rechten hebben als andere asielzoekers. Gezien verzoeker geen enkel ander element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid, behalve het feit dat hij asielzoeker is, kan de Raad in casu niet volgen dat de gemachtigde, naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten en hieromtrent uitdrukkelijk had moeten motiveren. Zowel conform het arrest Tarakhel als conform de AME-beslissing kunnen het aangehaalde feit asielzoeker te zijn enerzijds en de te verwachten gevolgen bekeken vanuit zijn materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief anderzijds niet volstaan om aan te riemen dat verzoeker, in geval van overdracht aan Italië, een voldoende reëel en imminent risico op ontbering in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft” (R.v.V. nr. 143 014 van 13 april 2015, onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verzoekende partij beweert verder dat zij door een verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan:

- Opvang zou niet kwalitatief zijn;
- Opvang zou niet voldoen aan de standaarden;
- Er zou sprake zijn van systematische tekortkomingen;
- Er zou geen rekening zijn gehouden met de grote instroom aan asielzoekers en migranten;

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar volgende rapporten – die recenter zijn dan de rapporten waarop verzoekende partij zich steunt:

- UNHCR, *“UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”*, July 2013
- AIDA, *“Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015;
- Chope Christopher M., *“Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- Italian Council for Refugees (CIR), *“Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries”*; AIDA, 09.09.2014;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, *“National Country Report: Italy”*, AIDA, last updated 29.12.2015.

Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst verweerder erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast in de bestreden beslissing uitvoerig besproken arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder benadrukt dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin- overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met zijn betoog, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure, toont verzoeker geheel niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en rapporten prima facie een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoekende partij en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië.

Verweerder verwijst naar de uitvoerige motieven dienomtrent in de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt nogmaals dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asielprocedures in Italië worden geconfronteerd.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel terecht de mening toegedaan dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoekende partij na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de gemachtigde geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit recentere publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30.04.2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Tegen begin 2016 zal het in het leven geroepen SPRAR opvangnetwerk 32.000 personen kunnen herbergen.

Indien deze vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door de gemachtigde werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd.

Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Dit wordt ook bevestigd in zeer recente rechtspraak van de Raad:

“Uit het voorgaande blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De vergelijking die de verzoeker maakt in zijn verzoekschrift met de M.S.S.-zaak van het EHRM gaat dan ook niet op waarbij verwerende partij nog opmerkt “Uit de door de gemachtigde geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III- Verordening aan Italië worden overgedragen. Uit recentere publicaties van AIDA en het UNHCR blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven”.

3.3.2.7. (...)

Waar verzoeker aangeeft dat uit het AIDA rapport een zekere bezorgdheid blijkt over de slechte omstandigheden in opvangcentra en capaciteit van deze centra gaat verzoeker voorbij aan de verdere motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie met betrekking tot asielzoekers/Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport, het UNHCR rapport niet actueel of incorrect zou zijn. Uit de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor asielzoekers/Dublinterugkeerders te kort komen noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of er enigszins aanleiding toe geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie inzake de opvang van asielzoekers. De gemachtigde hield wel degelijk rekening met de recente verhoogde instroom van immigranten verwijzende in de bestreden beslissing naar de informatie met betrekking tot asielzoekers/Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport van 30 april 2015 en het UNHCR rapport van 8 mei 2015. Hieruit blijkt aldus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en de opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van immigranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De persartikelen die het verzoekschrift aanhaalt hebben betrekking op de opvangcentra voor immigranten die volzet zouden zijn, doch berichten geenszins over de situatie van asielzoekers. In casu kan ook blijken dat de Italiaanse autoriteiten gevraagd hebben verzoekende partij over te brengen naar Noord-Italië en dus bewust de verspreiding van de terugkeerders beogen zoals ook is aangegeven in het AIDA rapport.

(...)” (R.v.V. nr. 148 843 van 30.06.2015)

En ook:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van

gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoeker naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport "European Council en Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy, up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en de recente korte verslagen van ECRE, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries" van 30 april 2015.

De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, ir. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2016, nr. 51428/10, A.M.E. v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielpprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de Zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51-377/10, § 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, § 21-25 en § 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, § 31-34 en § 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, § 25-29 en § 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, § 25-28 en 33-50, 2 april 2011. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, AS. v. Zwitserland, nr. 39350/13, § 36)." (RvV nr. 178.556 dd. 08.10.2015).

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing ook blijkt dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn.

Tot slot laat de verzoekende partij gelden dat hij hulpbehoevend is en lijdt aan ademhalingsproblemen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij tijdens het verhoor dd. 19.09.2015 inderdaad gewag maakte van een gezondheidsprobleem.

Tijdens een bijkomend verhoor dd. 26.11.2015 stelde hij tuberculoselidder te zijn, medicijnen te nemen en een "puffer te moeten gebruiken voor zijn ademhaling.

Betreffende zijn bewering dat verzoeker lijdt aan tuberculose benadrukt verweerder dat dit tot heden niet werd geattesteerd.

Voorts weze het benadrukt dat de verzoekende partij tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Ook in het kader van huidige annulatieprocedure blijft de verzoekende partij in gebreke om een attest voor te leggen waarin tuberculose wordt geattesteerd. De loutere bewering dat hij uit financiële overwegingen nog geen specialist heeft kunnen raadplegen, doen geen afbreuk aan het voorgaande.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de in casu bestreden beslissing terecht werd genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM 21 januari 2011 M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§ 70-71).

Bovendien moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen voert de verzoeker aan dat de opvang van asielzoekers in Italië mede door de aanhoudende toestroom van asielzoekers ontoereikend is en op gespannen voet staat met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Hij verwijst hierbij naar het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report – Italy", up-to-date tot december 2015) (hierna: AIDA-rapport), naar een rapport van de 'Swiss Refugee Council' van oktober 2013, naar rapporten op de websites van www.proasyl.de en www.lasciatecientrare.it, naar twee artikels met betrekking tot de vluchtelingenstroom in Italië (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 9 en 10) en naar een briefing en cijfers van de UNHCR (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 11 en 12).

In eerste instantie wordt nagegaan of de verzoeker, met zijn verwijzing naar algemene rapporten en artikel, aantoont dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte heeft geoordeeld dat hij *“niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal recente internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een grondige analyse met betrekking tot de situatie in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris komt tot de conclusie dat *“zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien”*, dat *“bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden”*, dat er *“geen aanleiding (is) te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”* en dat *“(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië (...) niet zwaarwichtig genoeg (is) om tot dit besluit te komen”*.

Aldus wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt met verwijzing naar recente toonaangevende rapporten, waaronder het voornoemde AIDA-rapport, aangegeven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders/asielzoekers in Italië geregeld is.

Voor zover de verzoeker om de problematische omstandigheden in Italië te duiden, verwijst naar het door Maria Bethke en Dominik Bender opgestelde rapport *“The Living Conditions of Refugees in Italy”* (zie: https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2011/07/Italyreport_en_web_ENDVERSION.pdf), wordt er op gewezen dat dit rapport het resultaat is van een bezoek aan Rome en Turijn in de periode tussen 16 en 24 oktober 2010. Een dergelijk rapport kan bezwaarlijk als voldoende actueel worden beschouwd om de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de opvangsituatie in Italië, die onder meer gebaseerd zijn op het voornoemde AIDA-rapport dat up-to-date is tot december 2015, te weerleggen of te ontkrachten.

Ook de verwijzing naar het rapport van de ‘Swiss Refugee Council’ van oktober 2013 en de conclusies die de verzoeker daaruit trekt, kunnen niet nuttig een ander licht werpen op de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, nu dit rapport in oktober 2013 werd gepubliceerd en de informatie die eruit blijkt nog van ruim daarvoor dateert. Daar staat tegenover dat uit de informatie die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hanteert, blijkt dat de Italiaanse overheden sindsdien grote inspanningen hebben geleverd en de opvangvoorzieningen aanzienlijk hebben uitgebreid. Het rapport van oktober 2013 is in het licht van de uitbreiding van de Italiaanse opvangcapaciteit, zoals wordt weergegeven in het AIDA-rapport van december 2015 en de ‘Italian roadmap’ van januari 2016 - waarop de bestreden beslissing is gesteund - aldus inmiddels achterhaald. Het rapport van 2013 geeft niet langer meer de actuele situatie van asielzoekers in Italië, en meer bepaald Dublin-terugkeerders, weer. Met een verwijzing naar dit ‘Swiss Refugee Council’-rapport van 2013 toont de verzoeker dan ook niet aan dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen bij een overdracht naar Italië aan dermate onmenselijke behandelingen zal worden blootgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden vastgesteld.

Voor zover de verzoeker zich, om de situatie van inadequate en slechte opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië aan te tonen, bovendien steunt op een artikel van oktober 2015 op de internetsite [“http://www.ecre.org/component/content/article/70-weekly-bulletin-articles/1243-italy-must-improve-”](http://www.ecre.org/component/content/article/70-weekly-bulletin-articles/1243-italy-must-improve-)

[reception-and-protection-for-asylum-seekers-particularly-for-children.html](#)", wordt er op gewezen dat het genoemde artikel door de Raad niet kan worden geopend en dat het evenmin werd bijgevoegd bij het verzoekschrift, zodat de Raad de inhoud ervan niet kan nagaan. Bovendien blijkt uit de benaming van de opgegeven weblink zelf dat het voornamelijk over kinderen gaat, terwijl de verzoeker meerderjarig is. Aldus toont de verzoeker niet aan dat er in de opvangvoorzieningen in Italië structurele tekortkomingen zouden zijn waardoor (meerderjarige) asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voor zover de verzoeker zich steunt op het artikel "*Vluchtelingenstroom via Italië toegenomen*" van 29 maart 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 9), op het artikel "*Italië verwacht nieuwe bestorming door 'asielzoekers'*" van 30 maart 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 10) en het artikel "*UNHCR urges immediate safeguards to be in place before any returns begin under EU-Turkey deal*" van 1 april 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 11) om de enorme toevloed aan asielzoekers in Italië aan te tonen, wordt er op gewezen dat deze artikels dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde artikels kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat de zogenaamde "*Dublin terugkeerders*" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat in dit rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verder wordt er met betrekking tot de grote toestroom van immigranten en de gevolgen die dat zou hebben voor de Italiaanse opvangfaciliteiten in de bestreden beslissing op gewezen dat "*in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA)*" en dat er "*geen tekenen zijn van interferentie tussen beide 'circuits' (cfr. 'Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries', ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier)*".

Lezing van de bestreden beslissing en het vermelde AIDA-rapport leert dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (zie p. 60 e.v.).

Er wordt vooreerst een onderscheid gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "*circuits*". De verzoeker zal met andere woorden, niet terecht komen in een zogenaamd CAS, zodat zijn kritiek op deze tijdelijke CAS opvangplaatsen, waarbij hij verwijst naar de website <http://www.lasciatecentrare.it/j25/italia/news-italia/193-scaricabile-il-rapporto-di-lasciatecentrare-accogliere-la-vera-emergenza>, die in het Italiaans is opgesteld en niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling, en naar een "*recent verslag van februari 2016*", dat hij niet nader specificeert en evenmin bijvoegt bij zijn verzoekschrift, niet dienstig is. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doervloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt zich op dit niveau geen probleem van overbevolking te situeren. Gelet op deze vaststellingen toont de verzoeker niet aan dat de korte periode die hij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening, alvorens hij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker laat nog gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing vermeldt dat "*in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke*

opvangcentra en dat de totale capaciteit van alle opvangplaatsen 98.314 plaatsen is", terwijl dit slechts een fractie is van het aantal vluchtelingen dat aankomt in Italië. Hij wijst er op dat uit cijfers van het UNHCR van 5 januari 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 12) blijkt dat *"er in 2015 maar liefst 153.840 vluchtelingen via de zee Italië binnenkwamen en dat het aantal vluchtelingen in de eerste maanden van 2016 beduidend hoger is dan dezelfde periode in 2015 wat erop wijst dat 2016 problematischer zal zijn"*. Uit het loutere gegeven dat er in 2015 in Italië 153.480 vluchtelingen via de zee zijn toegekomen, kan evenwel niet worden afgeleid dat al deze personen ook effectief nood hebben aan opvang, of dat er een structureel probleem qua opvang zou zijn in Italië. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de verzoeker volgens zijn eigen verklaringen in Italië gedurende bijna twee jaar bij een kennis in Badolato heeft verbleven en niet aangeeft dat hij bij een overdracht naar Italië niet opnieuw bij deze kennis zou kunnen verblijven, zodat niet wordt ingezien waarom hij bij een transfer naar Italië plots een beroep zou moeten doen op de faciliteiten van de overheid voor opvang van asielzoekers.

De verzoeker voert voorts aan dat asielzoekers in Italië *"moeilijke toegang verkrijgen tot informatie over de procedure en slecht worden geïnformeerd (in het bijzonder wat Dublin procedures betreft)"*. Vooreerst bevindt er zich in het administratief dossier geen enkele aanwijzing dat de verzoeker in Italië terecht zou komen in de *"Dublin procedure"*. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat in Italië aan de asielzoekers *"with difficulty"* voldoende informatie wordt verschaft met betrekking tot de procedures, hun rechten en verplichtingen, en dat dit in de praktijk eerder mondeling gebeurt volgens de oordeelkundigheid van de politieautoriteiten. Te dezen maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij persoonlijk in Italië slecht geïnformeerd zou worden over de door hem te doorlopen asielprocedure(s) en zijn rechten en plichten. Bovendien zou hij zich hieromtrent kunnen informeren bij zijn huidige raadsman. Aldus slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat het gegeven dat een eventuele moeizame toegang tot informatie over de asielprocedure in Italië als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voorts laat de verzoeker met verwijzing naar het AIDA-rapport nog gelden dat de toegang tot de arbeidsmarkt in Italië voor asielzoekers gebrekkig is. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoeker hiervan noch tijdens het interview op de dienst Vreemdelingenzaken op 19 september 2015, noch tijdens het bijkomend verhoor op 26 november 2015 melding heeft gemaakt. Bovendien laat hij na concrete vaststellingen uit het betrokken AIDA-rapport aan te halen. Uit nazicht van het betrokken rapport blijkt dat erin wordt gesteld dat er toegang is tot de arbeidsmarkt, die niet afhankelijk is van een arbeidsmarkttest, niet beperkt is tot specifieke sectoren en niet beperkt is in tijd (zie p. 80). Er wordt weliswaar aangegeven dat er in de praktijk beperkingen zijn om toegang tot tewerkstelling te krijgen, maar mede gelet op het feit dat de verzoeker niets concreet aanhaalt, maakt hij niet duidelijk op grond waarvan hij uit de informatie die blijkt uit voormeld AIDA-rapport afleidt dat de toegang tot de arbeidsmarkt gebrekkig zou zijn, laat staan dat hij zelf persoonlijk problemen zou ondervinden om te worden toegelaten tot de arbeidsmarkt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte oordeelde dat er geen ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen.

Aangezien *in casu* geen systeemfouten worden aangetoond inzake de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij zou behoren tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, § 118).

In dit verband stipt de verzoeker aan dat hij reeds eerder in het kader van een Dublin-procedure werd *"uitgeleverd"* aan Italië en dat hij na aankomst in Milaan wegens een gebrek aan opvang of enige dienst waarbij hij terecht kon tien dagen op straat sliep, uiteindelijk naar een opvangkamp is gegaan waar voor hem geen plaats was en vervolgens introk bij een kennis in Badolato.

Omtrent de bewering van de verzoeker dat hij in Italië op straat diende te leven en geen opvang en bijstand kreeg wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker *"geen enkel (element) aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen"* en dat deze bewering verder

“niet te rijmen (valt) met de bewering tijdens het bijkomende verhoor dd. 26.11.2016 dat hij bijna twee jaar verbleef bij een kennis in Badolato, een gemeente in de provincie Catanzaro”, zodat hij “niet aannemelijk maakt dat de Italiaanse instanties hem wetens en willens opvang en bijstand onthielden”. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besluit hieruit dat de verzoeker *“zich na het indienen van een asielaanvraag op 31.07.2013 vanuit het Noord-Italiaanse Varese naar zijn kennis in het Zuid-Italiaanse Badolato trok en zich op deze wijze onttrok aan de asielprocedure”* en dat het *“de Italiaanse instanties dan ook niet euvel (kan) worden geduid dat de betrokkene niet de aan zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg”*. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van deze overwegingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, op kennelijk onredelijke wijze tot het genoemde besluit is gekomen.

Voorts werpt de verzoeker op dat hij ademhalingsproblemen heeft en dat het wellicht om tuberculose (TBC) gaat. Hij verwijst naar een verslag van een consultatie van 24 september 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 13), waaruit blijkt dat hij werd doorverwezen naar een specialist. Hij geeft aan dat hij deze afspraak diende te annuleren, daar hij door het tussenkomen van de bestreden beslissing niet langer financieel ondersteund kon worden. De verzoeker werpt op dat hij de nodige medische begeleiding in Italië niet zal krijgen. Hij verwijst hierbij opnieuw naar het rapport van de ‘Swiss Refugee Council’ van oktober 2013 waaruit blijkt dat er te weinig plaatsen zijn voor zieken en dat de meeste asielzoekers op straat leven en naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat veel asielzoekers kampen met een taalbarrière. De verzoeker meent dat de slechte omstandigheden waarin hij zal terecht komen zijn gezondheid zullen schaden en dat zijn gezondheidsproblemen te wijten zijn aan de barre omstandigheden in Italië. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoeker overwogen dat hij *“tijdens het verhoor dd. 19.09.2015 gewag (maakte) van een gezondheidsprobleem”* en dat hij *“(t)ijdens een bijkomend verhoor dd. 26.11.2015 stelde (...) tuberculoselidder te zijn, medicijnen te nemen en een “puffer” te moeten gebruiken voor zijn ademhaling”*. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat de *“bewering dat hij lijdt aan tuberculose (...) tot heden niet werd geattesteerd”* en dat de verzoeker *“tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, waarna wordt geconcludeerd dat *“(o)p basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier (...) niet (kan) worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen”*. Wat betreft het consultatieverslag van 24 september 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 13) wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, wat betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker het consultatieverslag van 24 september 2015 heeft voorgelegd aan het bestuur, kon hiermee geen rekening worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Voorts toont de verzoeker met twee foto's van verpakkingen van medicijnen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en met een (op wikipedia en een ongekend informatiekanal gevonden) uitleg over bepaalde medicijnen (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5) niet aan dat hij de erin vermelde medicatie ook daadwerkelijk neemt, laat staan dient te nemen. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn bevindingen is gekomen. Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat in het AIDA-rapport (p. 82-85) uitdrukkelijk wordt aangegeven dat asielzoekers in de praktijk adequate toegang tot de gezondheidszorg hebben en dat zij het recht en de plicht hebben om zich in te schrijven in het Italiaanse Nationale Gezondheidssysteem (dat overigens tevens openstaat voor personen die internationale bescherming hebben verkregen). De verzoeker maakt niet duidelijk op grond waarvan hij aanneemt dat de medische bijstand voor asielzoekers in Italië inadequaat zou zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, zoals die werden kenbaar gemaakt, en wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker als Dublin-terugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog

van de verzoeker en de bronnen waarnaar hij doorheen zijn betoog verwijst, noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Artikel 8 EVRM voorziet het volgende:
(...)”*

Verzoeker heeft al sedert meer dan 6 maanden een relatie hier in België met H. N. (...). De vriendin van verzoeker is reeds erkend als vluchteling.

Verzoeker en zijn vriendin proberen samen een leven op te bouwen en zijn bijna altijd samen, slapen samen, leven samen, wat eveneens wordt bevestigd door twee getuigenverklaringen van de maatschappelijke assistentes van de opvangplaats waar verzoeker verblijft (stuk 7).

Verzoeker en zijn vriendin zijn zelfs als koppel uitgenodigd op het OCMW te Bocholt wat aangeeft dat verzoeker en zijn vriendin samenleefde en hun relatie veruitwendigd hebben naar de gemeenschap toe.

Verzoeker en zijn vriendin zijn ook reeds op de gemeente geweest om zich in de echt te verbinden door middels van een huwelijk. Verzoeker diende hiervoor eerst een aantal stukken binnen te brengen (zie stuk 8).

Verzoeker wacht momenteel nog steeds op deze stukken maar uit zijn aangifte blijkt duidelijk dat hij de intentie heeft om een huwelijk aan te gaan met mevrouw H. (...) en dat verzoeker en mevrouw H. (...) al geruime tijd een koppel zijn.

Het bevel om het grondgebied te verlaten staat dit gemeenschappelijk leven in de weg waardoor verweerder artikel 8 EVRM schendt (Luik, 20 januari 2015, 2014/RF/171).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop hij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een

gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij al gedurende zes maanden een relatie heeft met H.N., die erkend werd als vluchteling en dat zij al stappen hebben ondernomen om te kunnen huwen. Ter staving van hun relatie legt de verzoeker een getuigenverklaring van twee maatschappelijke assistentes van het ocmw van Bocholt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) voor en een stuk waaruit blijkt welke documenten de verzoeker en zijn partner dienen voor te leggen alvorens zij kunnen huwen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 8).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag een eerste maal werd gehoord op 19 september 2015. Hij gaf toen aan ongeveer drie jaar verloofd te zijn met S.N., die in Mashad, Iran verblijft. Van een relatie met H.N. was op dat ogenblik nog geen sprake. Ook tijdens een tweede verhoor op 26 november 2015 maakte de verzoeker geen gewag van zijn relatie met H.N. De verzoeker heeft de verwerende partij op geen enkel ogenblik op de hoogte gebracht van zijn relatie met H.N., zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gelet op het gehoor van 19 september 2015 waarin de verzoeker nog verklaarde verloofd te zijn met S.N., niet verweten kan worden met deze relatie geen rekening te hebben gehouden.

Bovendien wordt *in casu* niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen werpt de verzoeker op dat zijn partner als vluchteling werd erkend. Hij beperkt zich wat dit betreft evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont hij hiermee, zo dit al het geval zou zijn, niet aan dat zijn partner hem niet zou kunnen volgen naar Italië. Aldus maakt de verzoeker geen onoverkomelijke hinderpalen aannemelijk die hem zouden verhinderen zijn gezinsleven met H.N. in Italië verder te zetten. Evenmin toont hij aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgelouden gezinsrelatie met zijn partner. Bovendien en nogmaals in de mate

dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN